

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 293. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm8229/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

en Medel Jærelsbærg, og andre Vanartige skammelig
besyde og bagtale Danmark og vore fæderlige Kon-
ger, men vi skal mindes, at saadanne Udsinger af-
spies mellem ægte Nordmænd som mellem os.

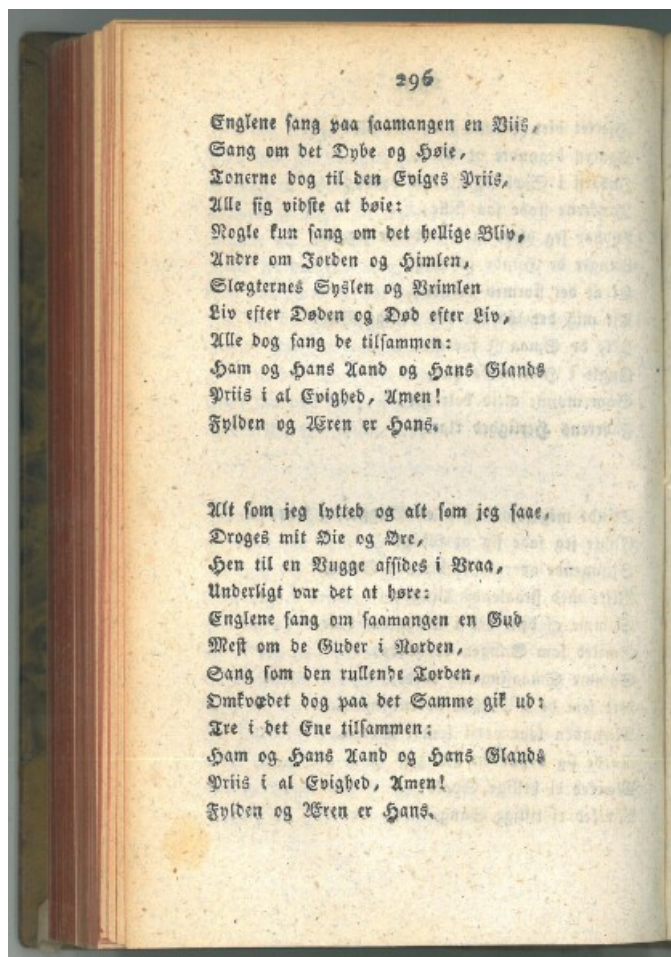
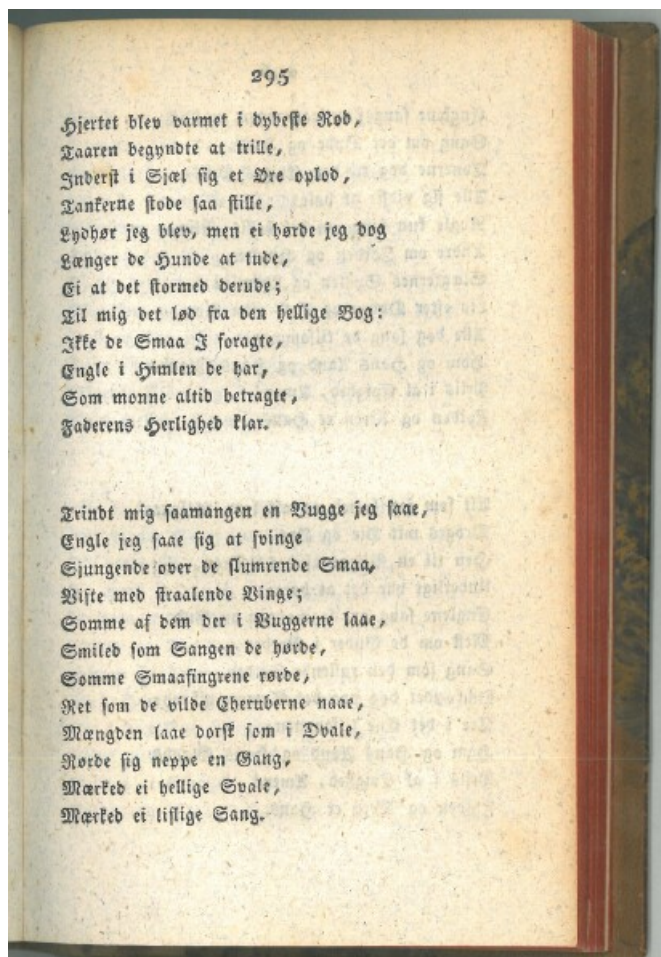
Skjaldelivet.

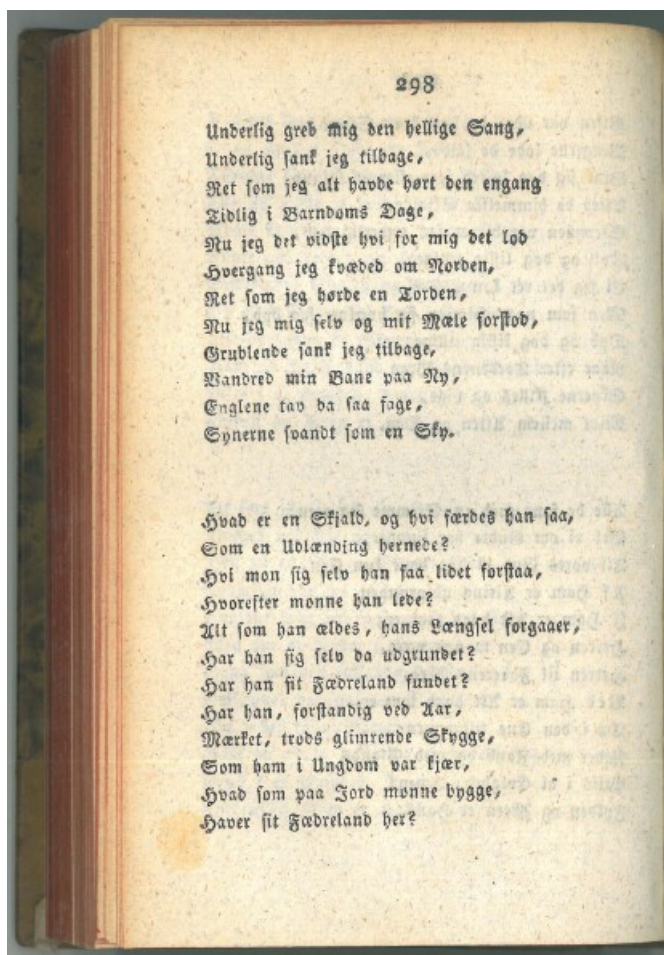
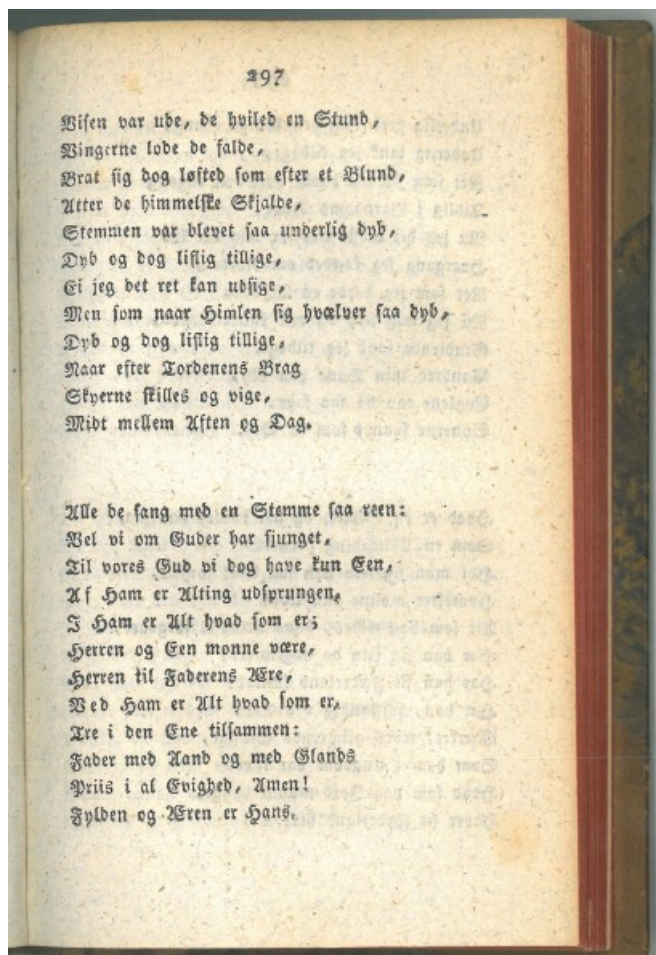
Hvad er en Skjald? og hvi særdes han saa
Som en Ublænding herude?
Hvi mon sig selv han saa lidet forstaae?
Hvorefter monne han lede?
Alt som han ædes, hans Længsel forgaaer,
Har han sig selv da udgrundet?
Har han sit Fædreland fundet?
Har han, forstandig ved Aar,
Mærket, trods glimrende Skygge
Som ham i Ungdom var kjær:
Hvad som paa Jord monne bygge,
Haver sit Fædreland her?

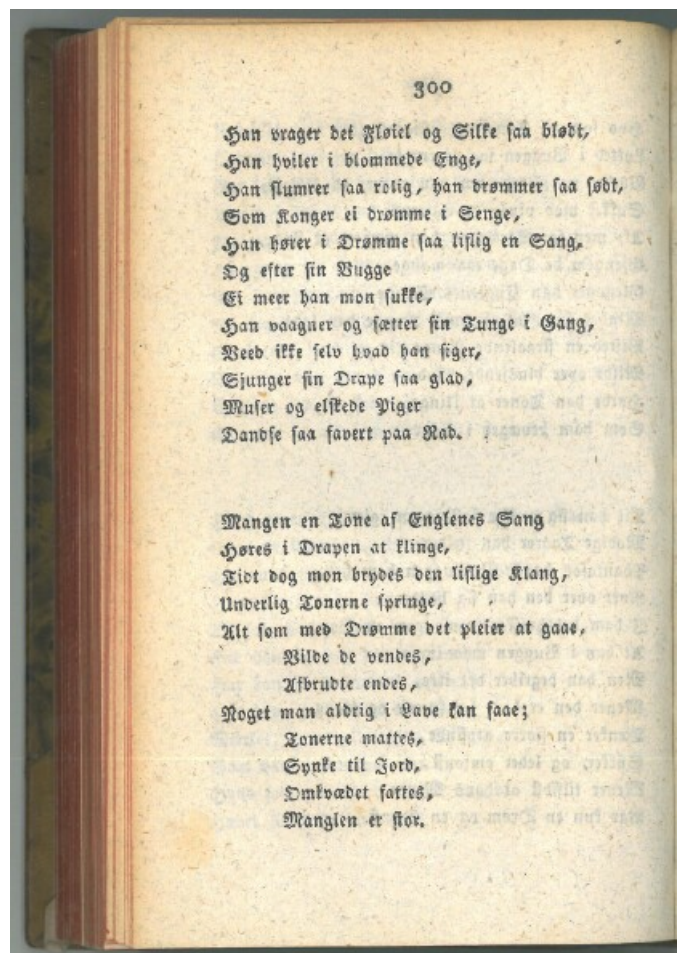
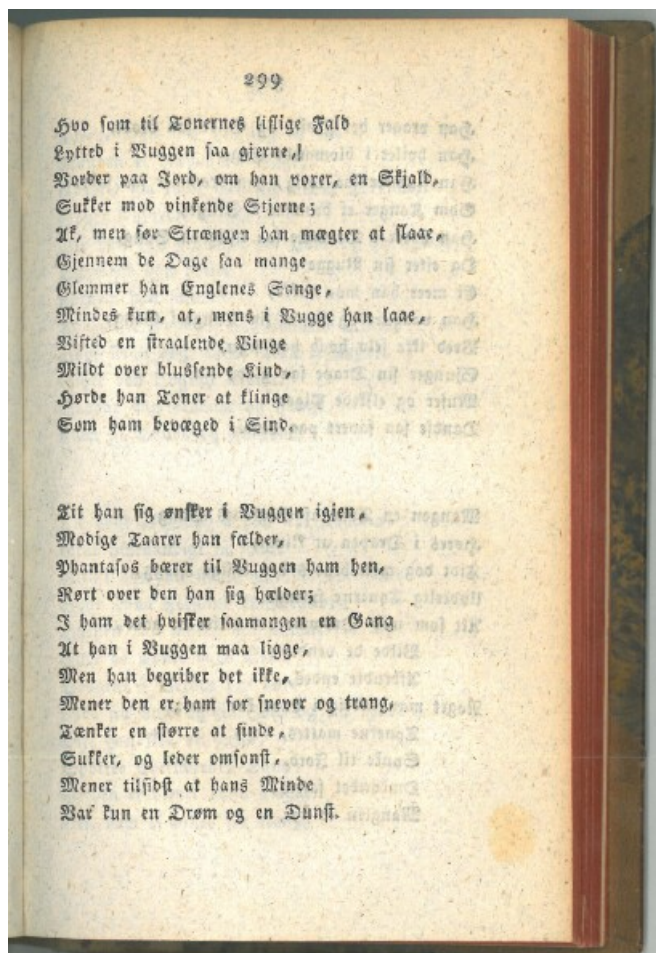
Ikke dog klinger hans Stemme saa sød,
Naar han sin Længsel har jorder,
Glimmeren vorder saa kold og saa død,
Lunden er vejet fra Ordet,
Nemme nu ere hans Svad at forstaae,
Intet Forborgent de glemme,
Alle paa Jord de har hjemme.
Var det da Skyggen af Intet han saae?
Ere de Egne da tomme,
Hvorfra den Lone saa sød,
Lone saa dyb kunde komme?
Gaaer ikke Liv foran Død?

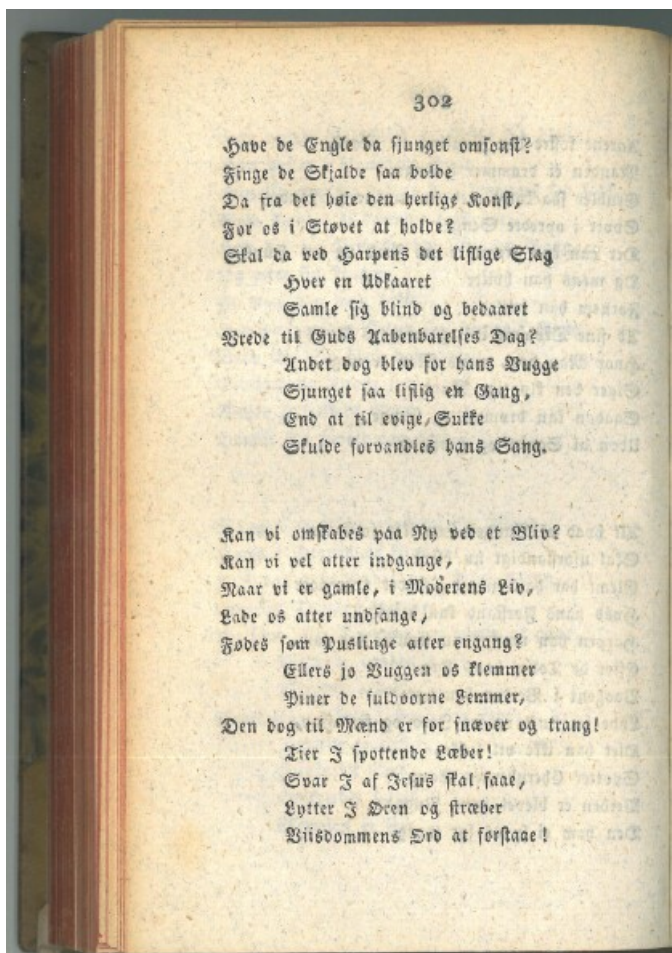
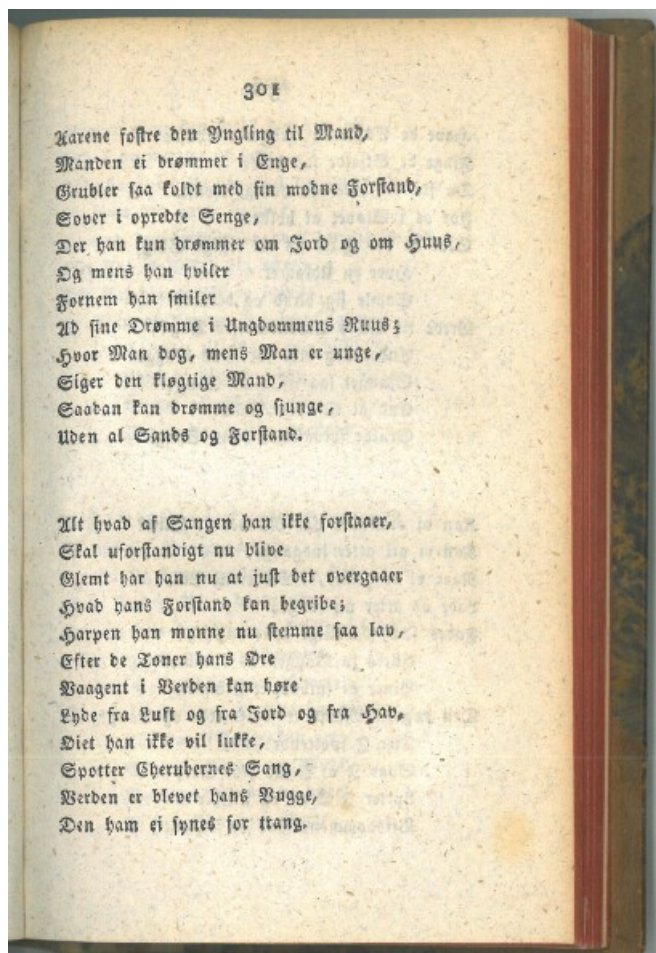
Hervaa jeg grundet i Midnattens Stund,
Grundet saa dybt og saa saare,
Til mig det Løb fra usynlige Mund:
Piin dig ei længer, du Daare!
Du du end grubler ved Nat og ved Dag,
Ei af dig selv du udgrunder
Skjaldskabets hellige Under,
Men vil du skue og lytte i Mag,
Da skal dig Synet omringe,
Som ikkun skienkedes Faa,
Hellige Toner skal klinge,
Klogtig du skal dem forstaae.

Binden mon fare forbi som den vil,
 Lyden du mægter at høre,
 Ikke dog ved du hvordan det gaar til,
 Ei hvad den haaver at føre,
 Hoeden den kommer og hvor den gaar hen,
 Det skal et Billed dig være,
 Det skal dig varsele og lære,
 At Man af Kanden kan fødes igjen,
 At man til Børn kan blive,
 Uden at vide hvordan,
 Ei det at ville begribe,
 Det er den bedste Forstand.

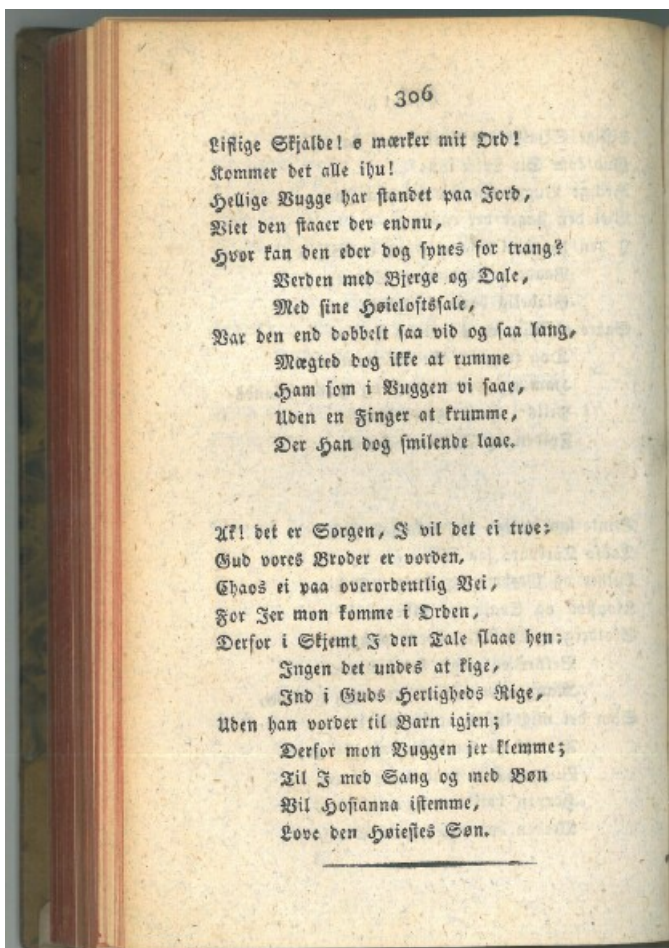
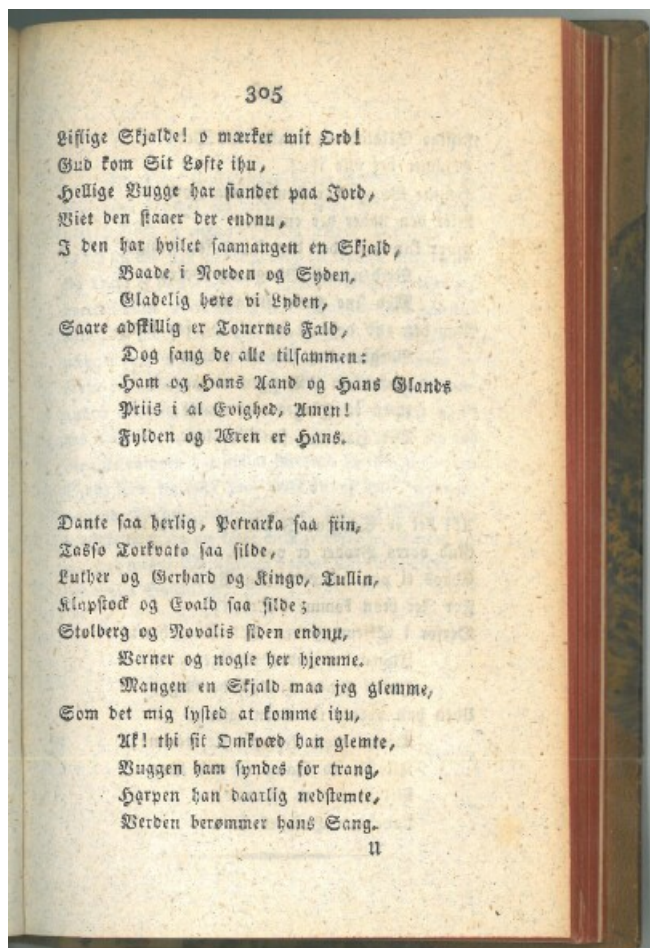
Hist ubi Hellas den gamle Homer
 Monne sin Bugge ombære,
 Sætter sig i den og lytter og seer
 Som han et Barn kunde være,
 Drøpen han synger, som Englene sang,
 Lifsig og sød er hans Stemme,
 Dinkvædet dog han mon glemme,
 Buggen ham synes til Leie for trang;
 Alle hans Guder kun ere
 Engle i Høihed og Magt,
 Synlige Skinnet de bære
 Af den Uhylliges Pragt.

Hører du hieset den lifsige Klang?
 Libanons Jedere springe,
 Alt som de høre Propheternes Sang
 Høit over Dalen at klinge,
 Moses og David, Esajas og Tob
 Have sig selv overvundet,
 Hæve i Buggen sig bundet,
 Fødes paa Ny ved usynlige Daab,
 Dinkvædet ikke de glemme,
 Skjøndt de kun halv det forstaae,
 Hvad de i Kanden fornemme,
 Sjunge de alt som de maae.

Buggen dog er dem saa snæver og trang,
 Tidt de sig vaande og sulle,
 Det dem kun træffer at Herren engang,
 Selv sig vil lægge i Bugge,
 Bære til Jorden som Barn sit Gud:
 Alt de Ham see der at hvile,
 See det, hvor sødt Han kan smilte,
 Hilsse Ham som deres Herre og Gud;
 Løs i den viede Bugge
 Kan sig da hvile hver Skjald,
 Sikker for Døden, oplukke
 Dret for Konernes Fald.

T i l l æ g.

Hvem der kjender mine senere Arbejder, især de historiske, behøver jeg neppe at sige, at dette, hidtil utrykte Værk, er endnu fra tidlig i 1812. Adskilligt kunde jeg nu ikke sige saaledes, men da der dog intet egentlig Ondt er sagt, og der er megen Sandhed i, har jeg hverken villet udelukke det eller forandre meer end enkelte Ord der ei forandrede Meningen. At de jeg har nævnet som christne Skjalde ere langt fra at være de eneste jeg anstaae derfor et ligesæm, og Milton's Navn andrer det mig især at savne. Adskilligt kunde og siges mod nogle af de Nævnte, blandt hvilke jeg ved Reenskrivningen har indsat Gerhard og Novalis, den Sidste fordi jeg maa have villet nævne ham, naar jeg nævnde Berner, men Ingen af dem, og Tasso ligesaa lidt, vilde jeg nu kalde christne Skjalde, uagtet der er saare megen Christendom baade i Berner's Luther, og i Novalis's Smaaefange.

